

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 131/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Vidovencom, Námestie osloboditeľov 1, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní sp. zn. 26 Cb 73/2014 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 26 Cb 73/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 26 Cb 73/2014-700 z 24. januára 2017 zaviazal žalovanú obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi 108,72 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 80 %.

2.1 Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Cob 177/2017 z 19. apríla 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že následne po právoplatnosti rozsudku okresného súdu tento rozhodoval aj o trovách predmetného súdneho konania zrejme samostatným uznesením o vyčíslení výšky trov. O tom, že malo dôjsť k vydaniu takéhoto rozhodnutia porušovateľa o výške trov konania, sa však sťažovateľ podľa jeho slov nedozvedel, pretože mu takéto rozhodnutie dosiaľ nebolo doručené. To, že malo byť vydané takéto rozhodnutie, sa podľa tvrdenia sťažovateľa dozvedel iba sprostredkovane na základe výzvy advokáta žalovaného spoločnosti [REDAKOVANÉ], na úhradu trov. Sťažovateľ uvádza, že do dnešného dňa mu nebolo doručené rozhodnutie porušovateľa o trovách konania, teda takéto rozhodnutie mu nebolo doručené zákonným spôsobom a nebolo mu doručené vôbec. Sťažovateľ dopĺňa, že z výzvy advokáta žalovaného však vyplýva, že predmetné rozhodnutie by malo byť právoplatné 21. januára 2019.

3.1 Z dosiaľ uvedených skutočností podľa sťažovateľa nepochybne vyplýva, že v napadnutom konaní, ktoré sa viedlo u porušovateľa a ktorého účastníkom bol sťažovateľ, boli porušené označené ústavné práva sťažovateľa tým, že postupom porušovateľa bolo sťažovateľovi odňaté jeho právo konať pred súdom, keď mu nebolo doručené rozhodnutie o výške náhrady trov konania, bolo porušené jeho právo

na spravodlivý súdny proces, ktoré v sebe zahŕňa aj právo na spravodlivé rozhodnutie a právo navrhnúť v súdnom konaní vykonanie dôkazov.

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1, 3 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Košice I. vo veci sp. zn.: 26Cb/73/2014 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 3 000 €.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

5.1 Vec napadla ústavnému súdu 25. marca 2019 a nebola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

III.

6. Účel základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že *„účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“* (pozri II. ÚS 26/95).

7. Vec sťažovateľa bola v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (25. marca 2019) krajským súdom už meritórne rozhodnutá, a to rozsudkom sp. zn. 2 Cob 177/2017 z 19. apríla 2018, ktorého kópiu sťažovateľ priložil ku svojej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ sa nedomáha vyslovenia porušenia svojho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v súvislosti s meritórnym rozhodovaním všeobecných súdov, dokonca ani v súvislosti s doručovaním meritórneho rozhodnutia krajského súdu.

7.1 Sťažovateľ dôvodí, že okresný súd mu dosiaľ nedoručil rozhodnutie o trovách konania vedeného pod sp. zn. 26 Cb 73/2014, pričom vychádza iba z výzvy na uhradenie trov konania, ktorú mu údajne doručil právny zástupca protistrany.

7.2 Sťažovateľ nijakým spôsobom nepreukázal, že by okresný súd vydal rozhodnutie o trovách konania vedeného pod sp. zn. 26 Cb 73/2014. Pokiaľ sa sťažovateľ odvoláva na jemu doručenú výzvu na uhradenie trov konania, ktorú mu údajne doručil právny zástupca protistrany, túto nepriložil ku svojej ústavnej sťažnosti a ústavný súd tak nemá pri verifikovaní tvrdenia sťažovateľa možnosť vychádzať z dôkazov preukazujúcich toto tvrdenie (t. j. existenciu rozhodnutia okresného súdu o trovách konania).

7.3 V tejto súvislosti ústavný súd nabáda na preukázanie aspoň čiastkovej aktivity sporovej strany pri rozhodovaní súdu o trovách konania, pokiaľ táto strana tvrdí, že protistrana mu doručila výzvu na uhradenie priznaných trov konania. Ústavný súd nemá vedomosť, že by sa sťažovateľ aspoň dopytom obrátil na okresný súd týkajúcim sa stavu rozhodovania okresného súdu o trovách konania vzhľadom na jemu doručenú výzvu protistrany, ktorá sa nemusí zakladať na reálnej právnej skutočnosti spočívajúcej vo vydaní akéhokoľvek (i neprávoplatného) rozhodnutia okresného súdu o trovách konania. V opačnom prípade sa podaná ústavná sťažnosť javí byť ako oddané spoliehanie sa na paternalistickú ruku ústavného súdu bez ohľadu na aspoň nevyhnutnú bdelosť sťažovateľa pri hájení svojich práv („vigilantibus iura scripta sunt“), a to o to zvlášť, ak ide o sporovú stranu riadne zastúpenú osobou práva znalou (t. j. advokátom).

7.4 Ak by aj ústavný súd prezumoval, že okresný súd rozhodol o trovách konania vedeného pod sp. zn. 26 Cb 73/2014, a vychádzal z tvrdenia sťažovateľa, že takéto rozhodnutie malo byť právoplatné 21. januára 2019 (otázku, akým právne relevantným spôsobom a postupom mohlo rozhodnutie okresného súdu o trovách konania nadobudnúť právoplatnosť, ak nebolo podľa slov sťažovateľa jemu ako sporovej strane, ktorej sa takéto rozhodnutie týka, doručené, ponecháva ústavný súd bez odpovede, keďže tá nie je pre posúdenie ústavnej sťažnosti podstatná, a uvedený dátum bude pokladať skôr za deň vydania rozhodnutia o trovách), vzhľadom na predmet rozhodovania v napadnutom

konaní (t. j. o trovách konania) a časový úsek medzi 21. januárom 2019 a 25. marcom 2019 (deň podania ústavnej sťažnosti) nemožno ani len potenciálne hovoriť o porušení sťažovateľom označených ústavných práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na súdnu ochranu pri doručovaní rozhodnutia okresného súdu o trovách konania. Právna neistota sťažovateľa týkajúca sa výsledku meritórneho konania bola rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 177/2017 z 19. apríla 2018 odstránená. Kolaterálne rozhodovanie okresného súdu o trovách konania v sťažovateľovej veci vzhľadom na špecifiká sťažovateľovej veci (namietané prietahy v doručovaní rozhodnutia o trovách, a nie v samotnom rozhodovaní o trovách) nemá ku dňu podania ústavnej sťažnosti potenciál zasiahnuť do sťažovateľom označených ústavných práv.

8. Na základe uvedeného nezostávalo ústavnému súdu iné, než odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019